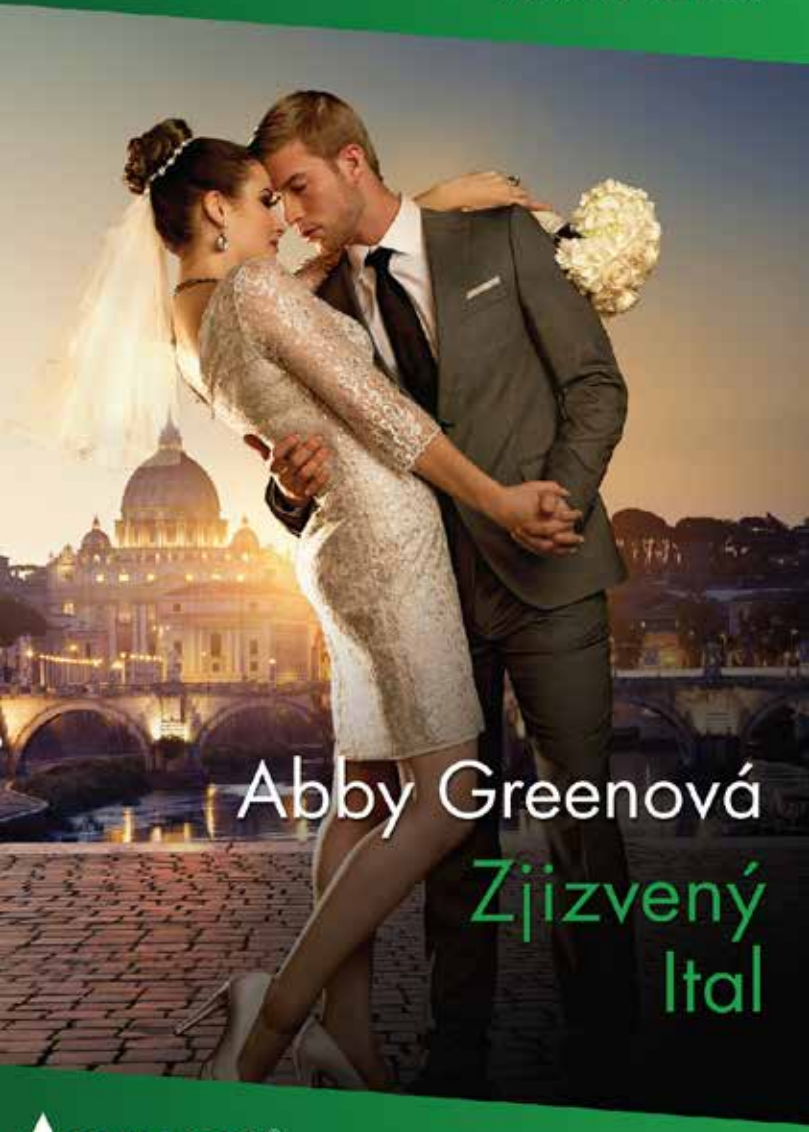
SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová

Zjizvený Ital

HARLEQUIN

Abby Greenová

ZJIZVENÝ ITAL

Překlad

Čestmír Jonáš

Milá čtenářko,

nevím, jak to vnímáte Vy, ale pro mě je ten okamžik, kdy zase jednou skončí zima a vystřídá ji „kalendářní“ jaro, chvíle, kdy si pokaždé zhluboka oddechnu. Já vím, že ještě můžou přijít plískanice a sněhové přeháňky, že to bude trvat ještě dlouho, než se vyloupneme ze zimního oblečení, ale je v tom naděje. A letos, v době, kdy tohle píšu, o to větší, že právě před rokem se to hodně pokazilo.

Doufám tedy, že ten rok jste Vy i Vaši nejbližší přečkali bez úhony, že začínáte nabírat sílu, že máte možnost hledět s důvěrou k týdnům a měsícům, jež máme před sebou. Že máte chuť se radovat a těšit se ze života.

Snad Vám v tom aspoň trochu pomohou knížky, s nimiž za Vámi opět přicházím. A snad se mně podařilo vybrat takové texty, z nichž se ta radost ze života, radost z lásky přelije i na Vás!

Užijte si jara, užijte si naděje, užijte si lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

ZJIZVENÝ ITAL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Awakened by the Scarred Italian

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5719-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5720-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5721-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lara Templetonová byla ráda, že jí černá hedvábná krajka brání ve výhledu a skrývá suché oči před všetečnými pohledy všech, kdo právě stáli kolem otevřeného hrobu. Všichni smuteční hosté zřejmě už předem věděli, že nad svým manželem Henrym Winterbornem netruchlí, Lara jim ale nechtěla dopřát zadostiučinění tím, že by jejich podezření potvrdila. Důstojné černé šaty ji halily od hlavy k patě. Soudila, že k čerstvé vdově se dokonale hodí.

K vdově, které její zesnulý manžel nezanechal ani pětník a k níž se v posledních třech měsících choval jako ke své otrokyni. Nepochybovala, že kdyby se taková informace někdy dostala na veřejnost, jistě by si na ní šakalové z bulvárního tisku s chutí zgustli.

Lara o jeho peníze nikdy nestála. Nebrala si ho kvůli majetku, i když si to o ní všichni mysleli. Teď jí Winterborne po sobě nic nezanechal z vcelku prostého důvodu. Za celou dobu jejich manželství mu nikdy nedala, co chtěl – svoje tělo. Navíc i to, že po úrazu skončil na invalidním vozíku a zůstal na něm upoutaný po celé dva roky, které trvalo jejich nedlouhé manželství, byla v jeho očích pouze její vina.

Ne, nebyla to tvoje vina. Kdyby se nepokoušel…

Její neuspořádané myšlenky se zastavily v okamžiku, kdy si uvědomila, že se v pohledech přítomných

zrační očekávání a překvapení. Ucítila, jak jí na zátylku vstávají vlasy. Instinkt ji varoval, že tu něco není v pořádku.

Kněz diskrétně zakašlal a polohlasem ji vyzval: „Kdybyste teď laskavě hodila pár hrstí hlíny na rakev, paní Winterborneová…“

Laře při vyslovení manželova jména znovu zatrnulo. Jejich manželství byla od první chvíle fraška. Souhlasila se sňatkem jen proto, že ji k němu vydíráním přinutil strýc. Všimla si vedle okraje hrobu lopatky, a i když se při tom cítila jako největší pokrytec pod sluncem, přece jen se jí chopila, nabrala hromádku prsti a vysypala ji na rakev. Když hlína dopadla na víko, ozval se nepříjemně dutý zvuk.

Na zlomek vteřiny se jí zmocnila úzkost a myslí jí bleskla přízračná představa toho, jak se ji manžel pokouší vtáhnout k sobě, do hrobu.

Zavrávorala a jen taktak že neupadla do jámy. Uslyšela, jak přítomní lapají po dechu. V poslední chvíli naštěstí ucítila na předloktí knězovu ruku, která ji zachytila.

To snad ani nemůže být pravda, pomyslel si muž, který se opodál nedbale opíral o strom a se založenýma rukama sledoval celý obřad. Ani na okamžik z vdovy nespustil oči, ta se ale ani jednou nepodívala jeho směrem. Při pohledu na to, jak zavrávorala, usoudil, že je možná až příliš zaujatá svou rolí. Očividně se svoje divadelní představení se rozhodla okořenit předstíráním toho, jak se věrně vrhne do hrobu za svým manželem.

Jeho rty se sevřely a jejich smyslné křivky se narovnaly do přísné čárky. Musel Laře přiznat, že svoji roli zvládla dokonale. Stejně dokonalá byla i její volba kostýmu a účesu.

Byla oblečená do přiléhavých černých šatů klasického střihu, výrazné světlé vlasy měla stažené do

střízlivého drdolu. Smuteční úbor doplňoval klobouček s hustým krajkovým závojem, který jí halil tvář tak dokonale, že jí nebylo vidět do očí.

Nepochyboval, že Lara upřímně truchlí.

Právě tak nepochyboval, že netruchlí po manželovi, ale po jeho penězích. Po těch, které měla podědit a které místo ní odkázal jakémusi vzdálenému příbuznému.

Jeho rty se teď zvlnily krutým úsměškem. Osud jí podle všeho konečně nadělil právě to, co si Lara Winterborneová, rozená Templetonová, už dlouho zasloužila.

Znovu ucítila, jak se jí na šíji ježí vlasy. Tentokrát ale příčinou jejího neklidu nebyla úzkost a děsivá vidina – připadalo jí, jako by si instinktivně uvědomovala přítomnosti osoby, která jí není lhostejná. Nepamatovala, že by někdy prožila tak znepokojivý pocit.

Zvolna zvedla pohled od otevřeného hrobu a pokusila se podivnou předtuchu setřást. S úlevou postřehla, že se smuteční hosté začínají za tichého hovoru rozcházet. Nikdo z nich se s ní nerozloučil, nikdo jí neprojevil soustrast.

Koutkem oka zachytila nějaký pohyb, a když se ohlédla, spatřila záda vysokého muže s rozložitými rameny, který právě odcházel k vozům zaparkovaným před branou hřbitova. Na hlavě měl čepici se štítkem a oblečený byl do obleku připomínajícího uniformu.

Je to jen jeden z mnoha řidičů, pomyslela si. V držení jeho těla, v širokých ramenou a tom, jak plavně se pohyboval, však bylo cosi, co ji hned po prvním pohledu zaujalo. Zatočila se jí hlava.

Neznámý muž jí na zlomek vteřiny až neuvěřitelně připomněl… *Ne, dost. To přece nemůže být on.*

Její pozornost si teď získaly útržky rozhovoru tak

hlasitého, že jej ani při sebelepší vůli nemohla přeslechnout.

„Je to pravda? Opravdu nic nedostane?“

„Nikdy si ji neměl brát…“

„Jen si tehdy chtěla zachránit pověst po tom, jak se málem provdala za toho mafiánského playboye…“

Zejména poslední poznámka ťala do živého, Lara se ale v posledních dvou letech naučila s podobně zlobnými komentáři vyrovnávat. I když si smuteční hosté, kteří bez jediné výjimky pocházeli z okruhu známých jejího teď už bývalého manžela, mysleli opak, ve skutečnosti se jí ulevilo hned, jakmile se dozvěděla, že jí Winterborne nenechal ze svého ohromného majetku ani haléř.

Kdyby se přede dvěma lety nemusela vypořádat se situací, která jednoduše neměla žádné jiné řešení, nikdy by si Henryho nevzala. Nebyla natolik bezcitná, aby se jí manželova smrt nedotkla, smutek však necítila, jen podivnou prázdnotu a únavu.

Skutečný zármutek v ní cestou z hřbitova probudilo něco docela jiného – vzpomínky na to, co měla kdysi na dosah a o co ji osud v poslední chvíli připravil, na muže, kterého kdysi milovala více než sama sebe a který jen kvůli ní trpěl a málem zemřel. Pokud jej tehdy nechtěla nechat trpět dál, neměla na vybranou a musela se podvolit.

Ztěžka polkla, odvrátila se od hrobu a vykročila k zaparkovaným limuzínám. Neplatila za ně, protože si to jednoduše nemohla dovolit – honorář taxislužby měl proplatit Winterborneův dědic. Věděla, že až se vrátí do luxusního bytu, bude na ni už čekat personál s připravenými zavazadly, který ji bez okolků vyprovodí z domu, ve kterém ztratila dva roky života. Její manžel si chtěl zachovat tvář až do své smrti. Dokud byl naživu, z domu ji nevykázal, teď ale bylo vše jinak.

Uvědomila si, že od této chvíle je odkázaná sama na sebe.

Zkusila ovládnout nával paniky a bezradnosti, který se jí bolestivě zahryzl do útrob při představě, že dnes nemá ani kde spát. Řekla si, že se s novou situací vyrovná teprve tehdy, až nastane.

To ale bude za necelou půlhodinu, Laro!

Usoudila, že bude moudřejší podobným vnitřním hlasům nenaslouchat. U dvířek jednoho z vozů stál zřízenec pohřebního ústavu a s profesionálně posmutnělou tváří jí kynul na zadní sedadlo. Za volantem rozpoznala tmavou siluetu řidiče a znovu prožila podivný pocit, jako by jej už někdy viděla.

Stejně jako předtím, i teď si v duchu vyspílala s tím, že kvůli rozrušení z pohřbu podléhá pověrám a že na jediného muže, jehož kdy milovala, myslí jen proto, že se právě jednou provždy zbavila břemena, které ji tak dlouho tížilo. Tiše zřízenci poděkovala a usadila se do luxusního vozu. Věděla, že je to poslední přepych, který si v dohledné době bude moci dopřát.

Nijak zvlášť ji to nermoutilo. Už před mnoha lety, když při automobilové nehodě ztratila zároveň oba rodiče i staršího bratra, pochopila, že pokud člověk přijde o všechny svoje blízké, jsou další rány osudu jen nedůležité lapálie. Chmurně připustila, že ani ztráta rodiny ji nepoučila natolik, aby se bláhově nezamilovala do…

Vůz se rozjel.

Byla vděčná, že ji jeho překvapivě rychlý pohyb odvrátil od bezvýchodných úvah. Věděla, že na něj teď nesmí myslet, dokonce ani když jí ho řidič tolik připomíná.

Jen ze zvědavosti se pokusila určit alespoň základní rysy jeho tváře, ve zpětném zrcátku ale zprvu spatřila jen letecké tmavé brýle a hřbet orlího nosu.

Teprve když pootočil hlavou, rozpoznala i výraznou linii brady a přitažlivě vykrojený obrys horního rtu.

I když jí rozum napovídal, že jednoduše není možné, aby za volantem seděl právě on, ucítila, jak se jí vzrušením zrychluje tep.

V té chvíli řidič zřejmě vycítil její zájem, protože beze slova stiskl tlačítko, kterým se vysunulo tmavé sklo oddělující přední sedadla od prostoru pro cestující. Připadlo jí, jako by ji tím gestem chtěl napomenout.

Její nepokoj ještě zesílil, když si uvědomila, že sice jedou víceméně správným směrem do čtvrti Kensington, ve které byl dům jejího mrtvého manžela, ale přitom se k němu vůbec nepřibližují. Vůz odbočil z hlavní dopravní tepny a proplétal se teď vedlejšími ulicemi lemovanými nákladnými obytnými domy.

Znala je jako svoje boty, protože v minulých dvou letech využila každou příležitost k tomu, aby nemusela být s manželem pod jednou střechou. Jeho dům na ni už od první chvíle působil tísnivě a klaustrofobicky.

Usoudila, že řidič jednoduše zabloudil. Když zastavil před jedním z mnoha domů, které si byly podobné jako vejce vejci, naklonila se k skleněné přepážce a zaklepala na ni. Zprvu se nic nestalo. Neprůhledná přepážka se s mechanickým zabzučením spustila teprve po druhém, o něco naléhavějším zaklepání.

Řidič s rukama na volantu dál upíral pohled přímo před sebe. Nanovo se jí zmocnila nervozita. Zkusila ji zaplašit s tím, že jí nic nehrozí, protože jsou za bílého dne na ulici, kterou dobře zná a která je jako vždy plná chodců. „Promiňte, ale nejsme na správném místě. Bydlím až za rohem, v Marley Street."

„Naopak, *cara*, jsme právě tam, kde máme být."

Při zvuku jeho hlasu se jí zastavil dech. Oněměle sledovala, jak si řidič snímá sluneční brýle a obrací

k ní tvář. Nevěděla, jak dlouho na něj jen bezmocně třeštila oči. Připadlo jí, jako by čas přestal plynout a nahradila jej bezbřehá věčnost. Vmžiku se jí vybavila slova, která se jí před lety navždy vtiskla do paměti. „Budeš toho litovat po celý zbytek života, Laro. Patříš jen mně."

Ciro Sant'Angelo.

Vzpomínka na to, jak mu tehdy proti své vůli i nejvnitřnějšímu přesvědčení tvrdila, že ničeho litovat nebude, ji bolela i dnes. Slova ji mrzela už ve chvíli, kdy jí splynula ze rtů. Byla tehdy zoufalá a věděla, že nemá na vybranou. Ciro se stal obětí krutého násilí a málem zemřel jen proto, že měla tu troufalost seznámit se s ním, zamilovat se do něj a dokonale tak rozvrátit všechny plány, které s ní bez jejího vědomí měl strýc.

Kdyby k sobě teď chtěla být upřímná, musela by přiznat, že o této chvíli už dlouho snila. Po celé dva roky prožité s Winterbornem představovala si, že se pro ni jednoho dne Ciro vrátí a unese ji z jeho domu.

Skutečnost, v níž se právě ocitla, se však jejím tehdejším snům v ničem nepodobala. Nebyla na ni ani trochu připravená. *Na muže jako Ciro by ses stejně připravit nemohla. Nedovedla jsi to přede dvěma lety, nedovedla bys to ani teď.*

Ucítila, jak se jí zmocňuje další nával ochromující paniky. Poslepu zašátrala po kličce na dveřích vozu a zjistila, že nejdou otevřít. Zkusila druhá dvířka, i ta ale byla zamčená. Podívala se na něj a hlesla: „Otevři ty dveře, Ciro. Tohle je šílené."

Nic se nestalo. Teprve po chvíli s ironickým úšklebkem poznamenal: „Mělo by mi snad lichotit, že si na mě pamatuješ, Laro?"

Kdyby nebyla tak vyvedená z míry, zasmála by se. Ciro byl z těch, na které se jednoduše nedá zapomenout. Byl vysoký, měl široká ramena a doslova z něj

prýštilo charisma a autorita. K tomu bylo třeba přičíst nádhernou symetrii jeho tváře, které dominoval pár temných očí a rty zvoucí k hříchu. V tom, aby se jeho tvář dala nazvat jednoduše pohlednou, však bránila tvrdá brada a dravčí profil.

Dojem ztělesněné dokonalosti, který si pamatovala, však dnes kazila zubatá jizva, která se mu táhla zpod pravého oka až k čelisti. Sevřelo se jí srdce vědomím, že i ji má na svědomí právě ona. Na několik chvil se propadla do mrazivé hrůzy.

Úmyslně natočil tvář tak, aby jí nabídl lepší pohled. „Taky ti ta jizva připadá odporná?"

Pomalu potřásla hlavou. Jizva rysy jeho tváře nehyzdila, budila ale dojem nebezpečí. „Ciro…," vydechla chabě. Teprve teď si připustila, že to, co právě prožívá, není přelud, sen ani noční můra. „Co tu děláš? Co ode mě chceš?"

Chci to, co mi patří.

Slova, která nevyslovil nahlas, se mu v duši šířila jako řev klaksonu. Ucítil, jak mu začíná vřít krev. Po dlouhých dvou letech, která prožil tím, že se snažil zapomenout na její zrádnou tvář, mu teď byla Lara Templetonová znovu dost blízko, aby se jí mohl dotknout. „Sundej si ten klobouk," vyzval ji stroze.

Ve světle modrých očích skrytých pod vdovským závojem se jí zablesklo. Rozpoznal v šerých stínech lahodnou linii její brady a smyslných rtů, které mu znovu připomněly, že pod chladným zevnějškem elegantní blondýny je Lara plná smyslného ohně.

Na okamžik sevřela rty a teprve po několika dalších vteřinách rozechvělou rukou zvolna zvedla závoj.

I když se už předem připravil na to, co ho čeká, pohled do tváře mu doslova vyrazil dech. Za poslední dva roky se příliš nezměnila, i dnes byla téměř ideálně krásná. Jemně modelované obočí dál

zdůrazňovalo velké modré oči rámované dlouhými řasami. Rty připomínaly růžové poupě a slibovaly hříšné rozkoše i přesto, že její oči znovu vysílaly poselství nevinnosti a naivity.

Připomněl si, jak bezhlavě jim kdysi propadl a jak osudové to mělo následky. „Tady ne," prohlásil stroze. Znechutilo ho, jak snadno podlehl jejímu kouzlu a znovu ztratil vládu nad city, o nichž vždy věřil, že je má pevně pod kontrolou. „Promluvíme si uvnitř."

Kde uvnitř?

Než stačila otázku vyslovit nahlas, vystoupil Ciro z vozu a dlouhými kroky se vydal k luxusnímu řadovému domu, který stejně jako obydlí jejího bývalého manžela působil trochu hrozivě. Dvířka vozu jí otevřel neznámý muž v podobné uniformě, do jaké byl oblečený Ciro. Neměla na výběr, musela vystoupit.

Teprve když stanula na chodníku, všimla si, že opodál postává trojice rozložitých mužů v černých oblecích a sluchátky v uších. Ihned si domyslela, že patří k Cirově ochrance. Přede dvěma lety si se svou bezpečností hlavu příliš nelámal, chápala ale, že únos jeho postoj od základu změnil.

Únos.

Ucítila, jak se jí po zádech plíží mráz. Přede dvěma lety se Ciro stal obětí brutálního útoku a únosu. Spolu s ním unesli i ji, na rozdíl od Cira ji však únosci vysadili na okraji liduprázdné silnice nedaleko Florencie už po několika hodinách. Byl to nejděsivější zážitek jejího života. Teprve později se ukázalo, že jeho příčinou byla právě ona.

Chvilku teď zaváhala u paty schodiště, které vedlo na verandu před přední stranou domu a k otevřeným dveřím, za nimiž rozeznala kulatou halu s černobílými mramorovými dlaždicemi. Vnitřní zařízení domu si podle všeho nezadalo s okázalostí jeho fasády.

„Pan Angelo už vás očekává."

Jeden z tělesných strážců jí právě paží kynul ke dveřím. Působil sice zdvořile, Lara ale ihned pojala podezření, že pod slupkou slušnosti se skrývá tvrdost. Zvolna vystoupala po schodech a prošla dveřmi. Hned za prahem se jí vydala v ústrety elegantně oblečená žena středního věku.

„Vítejte, slečno Templetonová. Dovolte, vezmu vám vaše věci. Pan Angelo na vás čeká v salonku."

Lara jí otupěle svěřila klobouk a kabelku a ani si nevšimla, že ji žena oslovila jménem, které nosila za svobodna. Vykročila za ní do hlubin domu s pocitem, že vstupuje do lvího doupěte. Neklid ještě zesílil, když vešla do pokoje a spatřila, že je k ní Ciro otočený zády. Právě si naléval sklenku z láhve, která stála na servírovacím stolku u protější stěny místnosti.

„Budete si přát čaj nebo kávu, slečno Templetonová?" optala se žena, podle všeho hospodyně.

Lara místo odpovědi jen potřásla hlavou a zamumlala: „Ne, děkuju." Beze slova sledovala, jak hospodyně vychází z pokoje.

Velkými okny do místnosti pronikalo tiché šumění londýnské dopravy. Salon působil téměř zámeckým dojmem. Stěny byly vymalované klasickými barvami a ozdobené velkými olejomalbami. Všechny byly abstraktní a připomněly jí, jak ji Ciro ve Florencii po zavírací hodině vzal do muzea moderního umění. Znali se tehdy teprve pár dní, proto ji překvapilo, jaký druh galerie vybral. Ironicky se jen usmál a suše konstatoval: „Myslela jsi snad, že sicilský sedlák nemůže mít vkus?"

Začervenala se a zastyděla za to, jak mlčky předpokládala, že se mu budou líbit klasická, snad i trochu staromódní díla. Tehdy ještě nedovedla pochopit, proč jeho zájem vzbudila právě ona, pobledlá studentka historie umění. „Nejsi ani trochu hrubý…"

I dnes si pamatovala pocit, který jí naplnil útroby,

když s ním přede dvěma lety procházela prázdnou galerií. Věděla, že bude těžké nezamilovat se do muže, který jí dovede otevírat zamčené obrazárny a vedle nějž se poprvé cítí doopravdy živá a žádoucí.

Ze sladkobolných vzpomínek ji vytrhl až Cirův panovačný hlas. „Nechceš kapku něčeho silnějšího, Laro? Možná trochu brandy, abys zapomněla na žal, který tě teď určitě stravuje?“

Její nervy se chvěly jako dráty pod proudem. Ciro se k ní už obrátil čelem a ona si teprve teď všimla, že se už stačil svléct ze saka a rozepnout si horní knoflíčky bělostné košile. Ucítila, jak jí vysychá v hrdle. Znala už chuť jeho kůže a vmžiku si vypravila, jak zkoumala špičkou jazyka prohlubeň mezi jeho klíčními kostmi.

Dost.

Na jeho otázku neodpověděla, místo toho mu položila vlastní. „Jak dlouho už tu bydlíš?“ Zkusila odhadnout, kolik času prožil v těsné blízkosti bytu, ve kterém byla poslední dva roky uvězněná.

Zazdálo se jí, že Ciro sevřel sklenku v dlani ještě pevněji. „Koupil jsem to tu před několika měsíci. Renovace skončila teprve minulý týden.“

Vyvodila si z toho, že Ciro v domě nebydlí. Trochu ji to uklidnilo. Nedovedla si představit, jak by mohla žít u Winterbornea s vědomím, že ji od Cira dělí jen pár stovek metrů. Pouhá představa toho, jak z jeho domu vidí odcházet jinou ženu, jí sevřela útroby chladem. Nic na tom nezměnilo ani to, když si rychle připomněla, že si na Cira nemůže dělat žádné nároky.

Vysunula bradu. „Na tohle nemám čas, Ciro… A pořád nevím, co po mně chceš. Měla bych už dávno být někde jinde.“ *Měla bych se teď nechat vykazovat z domu svého bývalého manžela.* Znovu se pokusila zapudit návaly paniky.